

את מלחמת הזוועות, שאין לה עדיין שם, אסור להפוך בתודעה הישראלית ל"עוד מלחמה", לא בגלל ההתלהבות באולפני הטלוויזיה, לא בגלל דברי העידוד של עורכי העיתונים, לא בגלל התנהגותם המחפירה של סופרי הממסד והפרופסורים שלו, אשר שלחו את זולתם למות ולהמית.

זוהי מלחמה נפשעת של ממשלה וצבא שניצלו תקרית גבול כדי להרוס ארץ, שהשתמשו בפרובוקציה כדי לפגוע באוכלוסיה אזרחית חפה מפשע: מיליון פליטים לבנונים נעקרו עד כה מבתיהם, למעלה מאלף הרוגים בחודש הראשון (חלק ניכר מהם - ילדים), אלפי פצועים (חלק ניכר מהם - ילדים). בני אדם נהרגו בהפצצות מן האוויר בעת שהשתתפו בהלוויות של יקיריהם, פעוטות נהרגו בזרועות אימותיהם, נערים נהרגו בעת עבודה בשדה. לא היתה כאן "שורה של טעויות", לא "רוע הכרחי" ולא שום סכנה קיומית לישראל. במעשיהם הנמהרים הבטיחו הצבא, הפוליטיקאים המפוחדים ופרשניהם האוהדים את המלחמה הבאה.

כמה דיברו על צדק, תומכי המלחמה, מלחמה צודקת אמרו, וכיסו על מה שעולל הצבא למיליון בני אדם. שוב נישא הצדק בפי דוברי הצדק הנצחיים, "אנשי הרוח" של ישראל, לעת שלום הם בעד צדק, לעת מלחמה הם בעד צדק. אילו רק דיברו פחות על צדק, אילו דיברו על עוול, כמה קשה להם לדבר על עוול, על עוולות.

ראינו כיצד מכסה האדישות לסבל הערבי בפלסטין ובלבנון, גם על סבלם של עניי הצפון - קורבנות הקטיושות, הילדים במקלטים, החיילים, חיילי המילואים. על מה שלחו אותם להרוג ולהיהרג? והרי הצבא ידע מתחילה כי מאות אלפי האזרחים בצפון יהיו חשופים למתקפת נגד של רקטות במשך קיץ ארוך.

ואלמלא פתח הצבא במלחמת הרס כזאת, אחרי החטיפה, מה היה קורה? מי הגה את הרעיון ש"על הפרת ריבונות יש לפתוח במלחמה"? רק משום ש"צריך להראות להם"?

אסור לשכוח את ראשיתה של המלחמה הזאת, לפרטי פרטים: למן החטיפה, דרך ה"קונסנזוס" והדיבורים הרמים על "מלחמה צודקת", עד חורבנה של לבנון, עד "מחטף הדמים" של סוף השבוע הארוך, שבו שלח הצבא את חייליו להציל את כבוד המפקדים, ועד המקום שבו אנחנו שרויים, עמוק בתוך האסון.

